

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
 5 Пж 1102/18
 16.05.2019. године
 Београд

ПРИВРЕДНИ СУД У НОВОМ САДУ
 Предато лично, поштом препоручено
 обично дана _____ Рно _____
 Примерака _____ прилога _____
ПРИМЉЕНО 22. 05. 2019
 Таксирано са _____ дин. Без таксе
 Мањак таксе од _____ динара
 Број _____ 201 _____ Потпис
 Време: _____

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Весне Тодоровић као председника већа, судије Ђорђа Јовановића и судије Љиљане Миловановић као чланова већа, у правној ствари тужиоца АТП ВОЈВОДИНА ад из Новог Сада, Пут новосадско партизанског одреда 1а, кога заступа адвокат Зјалић Драгомир из Новог Сада и умешача на страни тужиоца Девић Илија из Београда, кога заступа адвокат Владимир Добрић из Београда, против туженог ГРАД НОВИ САД, Нови Сад, Улица Жарка Зрењанина број 2, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради накнаде штете, вредност предмета спора 6.777.207.288,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца и умешача изјављеној против пресуде Привредног суда у Новом Саду П број 1327/2015 од 16.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2019. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца и умешача као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ СЕ** пресуда Привредног суда у Новом Саду П број 1327/2015 од 16.11.2017. године.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца и умешача за накнадом трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да му тужени да име накнаде штете због изгубљене добити из пословања саме аутобуске станице, за период од 01.12.2011. године до 28.03.2013. године, тј. за период од 15 месеци плати износ од 297.823.680,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. године па до исплате, на име накнаде штете по основу изгубљене добити из саме делатности тужиоца, тј. по основу престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ за период од 01.03.2007. године до 28.02.2013. године, тј. за период од 72 месеца исплати износ од 6.479.383.608,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2016. године па до исплате, и обавезан је тужилац да туженом плати износ од 1.069.080,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Благовременом жалбом тужилац и умешач побијају напред наведену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, битне повреде правила парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешне одлуке о

трошковима. У смислу жалбених навода предлажу да Привредни апелациони суд побијану пресуду преиначи тако што је усвојити тужбени захтев и туженог обавезати на накнаду трошкова парничног поступка. Трошкове другостепеног поступка су тражили.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде у смислу члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да су жалбе тужиоца и умешача неосноване.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку на које овај суд, као другостепени суд, пази по службеној дужности, нити је побијана одлука захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку јер је изрека пресуде разумљива, за исту су дати разлози који нису у супротности са изреком нити са стањем у списима.

Према утврђеном чињеничном стању, предмет тужбеног захтева је накнада штете због неизвршења уговорене обавезе и то због изгубљене добити из пословања саме аутобуске станице, за период од 01.12.2011. године до 28.03.2013. године, тј. за период од 15 месеци плати износ од 297.823.680,00 динара, на име накнаде штете по основу изгубљене добити из саме делатности тужиоца, тј. по основу престанка превоза путника у међумесном и међународном саобраћају, престанка рада сервисног центра и престанка заступништва у продаји аутобуса марке „Евобус“, „Сетра“ и „Мерцедес“ за период од 01.03.2007. године до 28.02.2013. године, тј. за период од 72 месеца исплати износ од 6.479.383.608,00 динара а поводом спорног односа из Уговора број II-020-2/2006-770 који је закључен 08.05.2006. године између тужиоца и туженог а који је за предмет имао регулисање међусобних права и обавеза у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године.

Овде тужилац је пред Привредним судом у Новом Саду водио парнични поступак против овде туженог ради исплате накнаде штете у виду измакле користи настале поводом спорног односа из Уговора број II-020-2/2006-770 чији је предмет био регулисање међусобних права и обавеза у погледу обезбеђивања нове међумесне аутобуске станице у објекту који ће градити тужилац на локацији предвиђеној Генералним планом Града Новог Сада до 2021. године. Правноснажном пресудом Привредног суда у Новом Саду II број 4597/2010 од 06.04.2012. године, потврђеном пресудом Привредног апелационог суда Пж 6028/2012 од 31.03.2013. године, обавезан је овде тужени да овде тужиоцу плати износ од 1.333.914.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.12.2011. године до исплате и трошкове парничног поступка од 954.000,00 динара, да плати умешачу износ од 936.500,00 динара на име трошкова парничног поступка, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да се тужени обавезе да убудуће од 01.12.2011. године па док за то постоје законски услови плаћа накнаду штете у месечном износу од 23.402.000,00 динара најкасније до петог у месецу за претходни месец са законском затезном каматом од доспећа сваке месечне рате до коначне исплате, констатовано је да је тужба повучена за износ од 2.052.542.925,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, износ од 493.876.975,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, износ од 91.268.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године, износ од 142.236.568,00 динара са законском затезном каматом почев од 03.07.2007. године до исплате, одбијен је захтев тужиоца да му се досуди законска затезна камата на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате и одбијен је захтев умешача да му се досуди законска

затезна камата на трошкове парничног поступка почев од 06.04.2012. године до исплате.

Пресудом Врховног касационог суда Прев 58/2003 од 09.05.2013. године преиначена је пресуда Привредног суда у Новом Саду П број 4597/2010 од 06.04.2012. године исправљена решењем истог суда П број 4597/2010 од 10.05.2012. године и пресуда Привредног апелационог суда пословни број Пж 6028/2012 од 31.01.2013. године у делу у коме је тужени обавезан да тужиоцу исплати новчани износ од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из закона почев од 20.12.2011. године до исплате и парничне трошкове у износу од 954.000,00 динара и у делу у коме је тужени обавезан да плати умешачу трошкове првостепеног поступка у износу од 936.500,00 динара и трошкове одговора на жалбу у износу од 75.000,00 динара па је пресуђено да се одбија као неоснован захтев за исплату новчаног износа од 1.026.114.000,00 динара са каматом по стопи из закона почев од 20.12.2011. године до исплате, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка а у преосталом делу је ревизија туженог одбијена као неоснована.

Пред Привредним судом у Новом Саду вођен је парнични поступак под бројем 287/2013 између тужиоца Нови Сад Јавно градско саобраћајно предузеће из Новог Сада као тужиоца, против тужених 1. Град Нови Сад и 2. АТП Војводина ад из Новог Сада ради утврђења ништавости одредбе тачке 1 става 2 Уговора од дана 08.05.2006. године који је закључен између првотуженог и друготуженог па је пресудом наведеног суда од 26.03.2014. године уз пресуду Привредног апелационог суда Пж 5091/14 од 23.03.2016. године правноснажно утврђено да је ништава и без правног дејства одредба тач. 1 ст. 2 уговора од дана 08.05.2006. године који је закључен између Града Новог Сада и АТП „Војводина“ ад из Новог Сада а који уговор је заведен под бројем П-020-2/2006-770 која гласи : „обезбеђењем нове међумесне аутобуске станице у складу са ставом 1 ове тачке створиће се услови за измештањем приградског терминала са Рибље пијаце на локацију садашње међумесне аутобуске станице, као и услови за измештање садашње међумесне аутобуске станице на локацију“.

Првостепени суд, на основу утврђеног чињеничног стања, закључује да је тужилац своје право на накнаду штете исцрпео за период од 01.03.2007. године па до 01.12.2011. године, те да је за период после тога тужбени захтев неоснован јер се не могу остваривати будућа права заснована на несавесности и недозвољеном уговарању (ништавој) уговорној обавези, те да се захтев не може ослањати на уговорни однос чија је одредба уговора била ништавна.

Привредни апелациони суд налази да је правилна одлука првостепеног суда. Наиме, тужилац свој тужбени захтев заснива на неизвршењу одредбе уговора за коју је утврђено да је ништава правноснажном судском одлуком, пресудом Привредног суда у Новом Саду П број 287/2013. Чланом 104. Закона о облигационим односима је прописано да је, у случају ништавости уговора, свака уговорна страна дужна да врати другој све оно што је примила по основу таквог уговора, а ако то није могуће, или ако се природа оног што је испуњено противи враћању, има се дати одговарајућа накнада у новцу, према ценама у време доношења судске одлуке, уколико закон што друго не одређује, да, ако је уговор ништав због тога што је по својој садржини или циљу противан принудним прописима, јавном поретку или добрим обичајима, суд може одбити, у целини или делимично, захтев несавесне стране за враћање оног што је другој страни дала, а може одлучити да друга страна оно што је примила по основу забрањеног уговора преда општини на чијој територији она има седиште, односно пребивалиште или боравиште, те да ће приликом одлучивања суд водити рачуна о савесности једне, односно обеју страна, о значају угроженог добра или интереса као и о моралним схватањима. Из наведеног произилази да, у конкретном случају, последица

утврђивања ништавости уговорне одредбе због чијег неизвршења тужилац тражи накнаду штете, није накнада штете већ враћање сваке уговорне стране другој оно што је примила по основу таквог уговора, те да реституција коју предвиђа горе цитирани члан 104. Закона о облигационим односима значи успостављање у имовини обе стране, стања које је било пре закључења ништавог уговора а то се постиже на тај начин што свака страна враћа оно што је по основу ништавог уговора примила, односно одговарајућа накнада у новцу. Ово право се не остварује по правилима о накнади штете или стицања без основа већ се приликом одмеравања накнаде, осим цена важећих у време доношења пресуде, цени и степен савесности обеју страна, значај угроженог добра или интереса, као и морална схватања. Тачно је да се осим повраћаја у пређашње стање, као правна последица ништавости уговора може појавити и накнада штете, јер закључењем ништавог уговора једна страна може претрпети штету услед неизвршења уговорних обавеза, те, у смислу члана 108. Закона о облигационим односима, накнаду штете може тражити само савесна страна, тј. она која није знала, нити је према околностима могла знати за ништавост. Међутим, у конкретном случају је све ово већ било предмет разматрања у парници која је вођена пред Привредним судом у Новом Саду П број 4597/2010 у којој је тужиоцу досуђена накнада у износу од 307.800.000,00 динара. На овај начин је код тужиоца успостављено стање које је било пре закључења уговора, те по основу наведеног не може даље основано да захтева било какву накнаду.

Неосновани су жалбени наводи да првостепени суд није ценио правну ваљаност предметног уговора, односно питање његове ништавости већ се позвао на образложење ревизијске одлуке Врховног касационог суда у којој о ништавости није одлучено изреком већ је о истом решавано као о претходном правном питању, с обзиром да је ништавост уговорне одредбе ради чијег неизвршења се тражи накнада штете, правноснажно утврђена пресудом Привредног суда у Новом Саду П број 287/13, те исто утврђење делује према свима. Поред тога, наводи којима умешач и тужилац оспоравају пресуду Врховног касационог суда Прев 58/2013 су недозвољени и нису од утицаја на другачију одлуку овог суда. Такође, нису од утицаја на другачију одлуку ни наводи жалилаца којима се оспорава оцена налаза и мишљења вештака с обзиром да тужилац није доказао постојање права, односно основа.

Одлука о трошковима је донета правилном применом члана 153. и члана 163. Закона о парничном поступку.

Из напред наведених разлога, Привредни апелациони суд је применом члана 390. Закона о парничном поступку, донео одлуку као у ставу I изреке.

Како тужилац и умешач нису успели са жалбом то им не припадају трошкови другостепеног поступка па је Привредни апелациони суд применом члана 153. и члана 165. Закона о парничном поступку донео одлуку као у ставу II изреке.

ЉМ/МС

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Весна Тодоровић, с.р.

За тачност отправка

